Ročník IV. (IX.) Květen—Červen r. 1937. Číslo 5.—6.

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.
Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Błudów.)

J. Foitík.

Zachyťme naši minulost.

Několikráte bylo v „Hlasu Volyně“ poukázáno na některé naše mistry — malíře. Malíř je umělcem, který dovede krásnými barvami zachytiti jistý děj nebo myšlenku a zvěčniti ji v obraz, který může přetrvat staletí.

U nás na Volyni jsou roztroušeny obrazy některých českých mistrů. Musíme ty obrazy vyhledati, upozorniti na ně českou společnost a jejich kopie ukázati českým lidem.

Mám na mysli np. krásné obrazy Parolkovy, jež jsou jako nástěnná malba v pravoslavném soboře v Lucku. Již první pohled Vás poučí, že tyto obrazy maloval skutečný umělec a mimoděk vycítíte, že to byl Čech. Jsou to obrazy: Ježíš na hoře Sinai, Vjezd Kristův do Jerusalema. Oběť Abrahamova, Kain a Abel. Parolkovy obrazy jsou i jinde. Viděl jsem kdysi np. fotografii obrazu nazvaného „Slované pozorují blížící se nebezpečí.“ Cosi to muselo být báječného, co se dalo vypozorovat i z fotografie. Slovanská lípa a pod ní Slované, pozorující vzdáleného nepřítele... Krásná myšlenka, bohužel dosud neuskutečněna! Slované svorní, druh při druhu se zbraní v ruce...

Nyní, když máme Volyňský kalendář, měli bychom do každého ročníku dáti několik obrázků, kopií obrazů našich umělců, a tím bychom ukázali společnosti, na ty, kteří uprostřed zápasu s osudem kousek chleba, našli chvílku kdy s láskou tvořili cenná geniální díla.

Babička o mastičkářích.

Všichni známe krásnou knihu Boženy Němcové — Babičku. Spisovatelka vypráví o svém dětství a s velkou láskou vzpomíná na svou dobrou babičku. I my máme takové laskavé a milované stařenky, jenomže o nich neumíme tak krásně vyprávět a tak ocenit jejich dobré srdce jako to uměla Božena Němcová.

Povím vám něco o své prababičce. Je to maminka mé babičky, říkámé jim stará a mladá babička. Stará babinka je hovorná, suchá staruška, devadesátiletá — kost a kůže. Hlavičku má veselou: živé oči, usměvavá ústa, řídké vlásky rozdělené pěšinkou a vzadu stočené v směšný drdůlek. V zimě nechodila ven, je chudinka zimomřivá a musí být stále v teple. Poslední dobu jsem ji zanedbávala. Když se mi to stane, to stará babička hned sedne a píše mi. Pěkné rovné řádky, inkoustem napsané — bez brýlí, těch nikdy nepotřebovala. A tak jdu na návštěvu. Babička sedí v posteli ve svetru, na hlavě červený šátek — její oblíbená barva. Nejdřív se zajímá o školu:

„Tak co, jak ti jde učení, jakpak dopadla konference?“

Dívá se tak upřímně do očí, nemohu lhát.

„Mám to špatný, to víte, matematika — a latina —“

Babička je starý dobrák, netrápí mne mravoučným káraním. Jen vzdychne:

„Tak vidíš. A vypadáš v těch brejlích tak moudře, člověk by myslil, že máš nejmíň vyznamenání! No, jaká pomoc, jen když jsi zdravá! Co dělá tvý bříško, už nebolí? To je dobře.“

Přemýšlím, čím bych ji potěšila. Nic kloudného mne nenapadá a tak projevuji aspoň radost nad tím, že tak dobře vypadá a pak poslouchám celý chvalozpěv na pana doktora, bez něhož by tu babička. holenku, už dávno nebyla. Teď je stonání skoro zábavou — pomoc máš hned po ruce, to dřív za mých mladých let bylo všechno jiný! U nás na vsi léčila všechny nemoce stará Doležalka. Neuměla se ani podepsat, čtení držela nohama vzhůru, ale jináč byla bába mazaná. Zaříkala tě, nakouřila, omyla vodou — a stonal jsi, chudáku, dál. Trápili tě pověrami — a když jsi měl moc dobrý kořínek, taky se stalo, žes to všechno vydržel a uzdravil se.“ Prababička má výbornou paměť a pěkně vypráví dávné příběhy z dětství — příběhy staré osmdesát let. Prosím, aby mi vyprávěla o tom starodávném léčení.

„No tak, tenkrát se všude věřilo na uřknutí. I o kravách, když dávaly málo mléka, se tvrdilo, že je někdo uřkl zlým pohledem nebo že je očaroval. Očarování bylo jednoduché: vzalo se stéblo slámy v cizím chlévě, zaneslo se domů a dalo vlastním kravám: To byly hlouposti, co? A lidi tomu věřili. U nás na statku sloužila děvečka Manča, měla na starosti krávy. Ale byl to takový větroplach — práci jen tak odbyla, to víš, mladá holka, měla hlavu plnou hloupostí, a když ji pantáta vytýkal, že dobytek hubne a málo dojí, zavolala na pomoc starou Doležalku. Vyčíhali chvíli kdy pantáta nebyl doma, před ním nesměly o takových nesmyslech ani mluvit. Daly starý plech na oheň a když se rozpálil, polili mlékem. Mléko zasyčelo, připeklo se a Doležalka pak střípkem mléčnou připáleninu seškrabala a tvrdila, že tím přivolá osobu, která kravám učarovala. Do tří dnů přijde sem a poznáte ji podle toho, že bude poškrabaná Jestli se dočkali, nevím. — A teď ti povím, jak léčili všelijaké neduhy. Náš pantáta (babička říká svému tatínkovi po starodávnu pantáta)

Doležalku nerad viděl pro ty její pitomé pověry, ale když o žních nakládal snopy nebo při mlácení nosil pytle obilí na špýchar namohl se tak a udřel, že se nemohl ani hýbat, a pak někdy svolil, aby mu bába Doležalka přišla namasírovat záda. To bylo něco pro ni, můžeš si myslit! Bába zářila a každému na potkání vykládala, že běží vyléčit našeho pantátu. Ale u nás byla krotká. Taky na ni spustil hned, jak vešla do dveří: Tak žádný kejkle, zaříkávání a podobny nesmysly! Pěkně namazat záda, ať jsem ráno zas chlapík. Na konec chtěla ještě pantátovi našlapat hřbet. To je moc dobrý, říkala, když kosti trochu chrupou, zas se pěkně srovnají. Pak přišla Manča s poraněnou rukou, trochu zanícenou. Doležalka rozsvítila svíčku, třela rukou mírně bolestivé místo a zaříkavala:

Nerosť, nerosť, znamení,
jako neroste kamení
od Kristova narození.

Pak spolu odříkaly pár otčenášů a léčení bylo hotovo. — A ještě se podíváme- jestli nemáš souchotě — nabízí se babský doktor. Lehni si na zem a rozpaž! Pak přeměřila Manču nití od hlavy k patám, a na šířku od konce prstů jedné ruky ke druhé. Manča se strachem čekala na výsledek, věřila bábě každé slovo. Dopadlo to dobře, nit na délku těla byla delši — Manča nemá souchotiny! Pak daly nit na lžíci, nad svíčkou ji spálily a prášek Manča vypila s vodou. Bába pak postala od panímámy doktorský honorář: mouku a kus uzeného.

Měli jsme kamaráda moc veselého, Vincka, ten si z těch bab ženských i mužských dělal také jen legraci. Doležalka si ho chtěla naklonit a radila mu, jestli chce mít krásné koně, aby šel v noci Filipojakubské na pole, rosu s obilí sesbíral a koně tím natřel. Budou jako oheň! Taky mu nabízela kousek provazu zaručeně pravého z oběšence, aby se mu všechno dařilo. Vincek se jen smál a říkal: Mám teta lepší recept! Tady, dvě ruce! Starat se, pracovat! A nežvanit — dodával, když zašla. Netroufal si přece jen na ni, tenkrát byli starši lidé ve vážnosti, nikdo si na ně taky nedovolil, leda po straně — to jo, když to neviděli. To se ví, že taky dělali hlouposti, jako teď, stáří nechraní člověka před pošetilostí a já si také na něm nezakládám, hned bych s tebou se měnila! směje se babička.

Babička zesmutněla, venku se stmívá, musím domů. Na schledanou bábinku, přijdu zas brzo!

Kvartánka

Listárna Zornice.

Toto číslo vydáváme jako dvojčíslo za měsíc květen—červen. Neposlední příčinou toho jest, že s nadcházejícím jarem přestaly úplně docházet příspěvky od našich dopisovatelů. Pravděpodobně, že i příští číslo vyjde až v srpnu zase jako dvojčíslo.

J. F.

Rozmanitosti.

Fakýrové.

Mezi obyvatelstvem Přední Indie žije mnoho lidí, kteří si vytkli za životní cíl oddávati se jenom náboženskému blouznění. Tito lidé se domýšlejí, že trýzněním svého těla se zavděčí bohům více, než kdyby poctivě pracovali. Proto se práci vyhýbají a chodí žebrotou. Vědí, že budou mít přízeň všudy, kam jen přijdou. Někteří žijí pod stromy, jiní o samotě jako poustevníci, anebo pohromadě v klášteřich. Jiní opět zvolili si za pobyt místa, kde se spalují mrtvoly. Nepospíší-li si Ind fakýrovi něco dát, pospíší si fakýr a žebrá tak dlouho a tak dotěravé, že se ho Ind nezbaví, dokud ho něčím neobdaří.

Pravověrní Indové vidí ve fakýrech osoby posvátné a kajícníky, kteří umrtvováním těla nabývají nadpřirozených sil a splývají konečně se samým Bohem. Tito pokorní kajícníci nazývají se též jóginové. Indové o nich říkají, že prožívají posmrtný život již zde na zemi a že opouštějí tento

Z dob dávno minulých.

(Dokončení.)

Byl rok 1158, a od času o němž začlo naše vyprávění uplynulo 8 let. Za tu dobu se mnoho změnilo.

Na osamělém hrádku nad Berounkou byl neobmezeným pánem Dětřich. O Zdeňkovi nebylo nikde ani slechu a rovněž tak o starém Prokopovi. Dětřich se ostatně o to nestaral. Ubíjel svůj čas jak mohl a nejvíce ovšem na lovech, k nimž si zval sobě rovné sousedy. —

V Čechách se trochu uklidnilo, ale v sousední německé říši se staly změny.

V roku 1152 zemřel německý císař Konrád III a německým císařem se stal Fridrich Barbarossa, který se stal mezi německými panovníky vynikající osobou.

Fridrich Barbarossa se znepřátelil záhy s Italii a chystal se na válečnou výpravu, aby pokořil hrdý Milán.

Leč jeho síly nestačily na tento plán, pročež požádal císař českého knížete Vladislava II o pomoc, za což mu slíbil dědičně korunu královskou.

Vladislav byl ochoten mu vyhověti, ale musel míti k tomu svolení českého sněmu. Sněm však neviděl v této výpravě pro český národ žádný prospěch a nepovolil proto peněz na vojsko.

Co zbývalo českému knížeti, než najmout vojsko za vlastní peníze, když se nechtěl výpravy zříci.

Učinil tak. Skoro 10.000 bojovínků shromáždil a vyrazil s nimi Tyrolskem do Italie.

Také na Dětřichův hrádek zalétla zvěst o tom, že kníže jedná vojsko do Italie.

Možnost výdělku a válečných kořistí byla velká, než aby jí mohl lakotný Dětřich odolati. Počítal a neodolal. A tak jej vidíme 23 července 1158 mezi českým vojskem před Milánem, které sem dorazilo dříve, než vojsko císaře.

Byl parný den, rozžhavené slunce se opíralo do osmáhlých tváří vojínu, lesklo se v kovaných štítech a odráželo se od hrotů kopí. Dravý, rozvodněný proud řeky Atddy odděloval vojsko naše od hrdých zdí Milánu, které se zdály vysmívati z bezradnosti českého vojska, nemohoucího se dostàti přes dravý proud.

Pojednou se od vojska oddělili tři jezdci. Byl to rytíř Odolen, na starém rumáku vyrazil vpřed. Při boku mu následoval mladík sličné tváře z níž rovněž zírala odvaha. Byl to Dětřich. Za nimi opět třetí.

Dorazili k řece. Koně zarazili a divoce se

svět za živa.

Mnozí fakýři prodávají ze ziskuchtivosti amulety, tretky nadané prý mocí kuzelnou. Kdo je při sobě nosí, bude mít v životě štěstí. Indové věří takovým tlachům a kupují amulety velmi rádi.

Jiní fakýři chodí světem jako kejklíři a vydělávají si peníze ukazováním brejlovců, nebo hrají na loutky a bubínky. Nejvíce fakýrů scházívá se v posvátných místech o pouti.

O fakýrech se vypravuje, že se umějí na dlouhou dobu uspati. Spánek jejich trvá prý několik neděl ba i několik měsíců a let. Ale rozumní lidé nevěří těm pověstem, protože se nejednou přesvědčili, že takoví to fakýři byli podvodníci.

Japonské děti.

Japonská matka věnuje svému dítěti, které je často její jedinou útěchou a nadějí, velkou péči a ošetřuje je s něžným citem, Láska mateřská, nejkrásnější projev japonské duše, je láskou dojímavých povídek a pověstí, jež vypravují pouliční přednašeči, zvaní hanaška. Japonsko bylo nazváno rájem dětí. Je to zásluhou něžných japonských matek a japonské dítě nezná bytosti dražší nad matku.

Japonští hoši rádi chodí na chůdách, zvaných sagiaši, t. j. obří nohy, honí se za míčem i vážkami, pořádají závody v běhu i skoku, pouštějí draky a sbírají škeble, vyvržené přílivem. Děvčata si hrají na slepou bábu, kteroužto hru nazývají kakurembo, hrají hru podobnou tenisu a za večera hru stínovou, kageboši onigo. S třemi nebo čtyřmi míči zároveň dovedou si japonské musmé, t. j. dívenky, hráti jako praví kejklíři.

Roztomilý je pohled na japonskou chůvičku. Bývá to starší sestra, dosti často i bratr. Když jsou dítěti dva měsíce, začne je chůvička nosit na zádech v t. zv. chůvce pestrých barev. Po prvé kráčí se svěřeným pokladem nejistě, ale záhy si zvykne a neodkládá ho ani při hře, běhání a skotačení. Hlavička se klátí nemluvněti sem i tam, ale spí obyčejně, jako by nic.

Japonské děti jsou způsobné a poslušné, takže nejsou téměř nikdy trestány bitím. Rodiče je otužují proti vedru i zimě, aby nebyly choulostivé a starají se aby netrpěly nouzi a mohly si hráti s blaženým úsměvem na rtech. Japonské děti milují hračky, jež jsou rozmanité a často podivné. Největší lásce se těší u nich loutky.

Nejradostnější dni v roce pro japonskou mládež 3. březen, svátek loutek, zvaný hinamucuri (hinamakuri) a 5. květen, svátek hochů, zvaný tango nebo noborí.

Svátek loutek povstal takto. Až do roku 1868 byli japonští císařství manžele skryti před svými poddanými ve svém paláci v městě Kiotu. Japonci, věřící v božský původ japonského panovnického rodu, věřili též, že ten, kdo by uzřel císařovou tvář, pozbyl by rázem zraku. Císař opouštěl palác zřídka a vždy v nosítkách, zahalených rouškou zevnitř průhlednou. Lid vytvářel si loutky, představující císařské manžele, uctíval je a přidružoval k nim loutky jiné.

O svátku hochů vztyčují Japonci nad každým domem, kde mají hochy, bambusové tyče, na kterých se třepetají velcí papíroví kapři na znamení síly a obratnosti, s nimiž má hoch spěti tak jako ryba proti proudu přes překážky kupředu.

Japonští žáci musí se mnoho učit. Musí si zapamatovat mimo jiné tisíce značek obtížného písma. Jejich paměť je však bystrá a píle vytrvalá, takže překonávají vítězně veškeré protíže a mohou sloužiti za vzor žákům jiných národů. (M. S.)

Něco o Japonsku.

Nyní má Japonsko 70 milionů obyvatelů. V některých městech přibylo velmi mnoho obyvatel. Tak Tokio jich má 6,750.000, Osaka 4,450.000. Hokkaido 3,120.000, Hiogo 2 980.000, Nagoja 1.119.000 Kioto 1,107.400, přístav Kobe 938.000, Jokohama 738.400.

Jak vznikly čínské poštovní známky?

Každý, kdo jenom zavadil o sbírání známek,

---

vzepnuli. Leč poslušni svých pánu, vrhli se v dravý proud. Vojsko na břehu zatajilo dech, pozorujíce zápolení kamarádu s dravými vlnami. Již již se zdálo, že svůj smělý čin zaplatí životem. Ještě jedno vzepnutí však a jsou na druhé straně. Bouřlivý jásot zahlaholil z tisíců českých hrdel a hned na to zavířily bubny a zazněl mocný hlas knížete:

„Co ti dovedli, všem dokázati sluší!"

Zavířilo to, zahučelo a jako mocná lavina vyřítili se ozbrojenci vpřed. Marné bylo běsnění řeky. Již jsou na druhém břehu a za nimi následují Němci.

Milánští vše dobře pozorovali. Nedali se nepříteli osušit a vydýchnout, vyrazili z hradeb a na malém prostranství rozpoutala se hrozná řež.

Český kníže se nevyhýbal smrti. Kde byla nejlitější seč tam spěchal na pomoc. Připletl se mu do cesty milánský vůdce Dacius. Mocným rozmachem probodl jej Vladislav kopím a vyhodil ze sedla...

České vojsko zjednalo vítězství a český kníže musil zprostředkovati zase mír mezi císařem a Milanem. Na oslavu míru odpravovány slavné bohoslužby, po nichž Fridrich za přítomnosti všech knížat světských i duchovních vložil Vladislavovi na hlavu drahocennou korunu, kterou sám nedávno obdržel darem od krále anglického...

Po skončených oslavách hlouček českých rytířů procházel mezi stany v nichž byli raněni. Do jednoho stanu zvlášť rozsáhlého zášli. První vkročivší byl Zdeněk a sotva se octl ve stanu, zaražen ucouvl zpět.

— „Ha, co to? Je to sen, či jseš to ty Dětřichu?' — Tam ihned u vchodu ležel na polním loži mladý muž bledy jako plátno. Při slovech Zdeňkových otevřel oči! Chvíli nechápavě hleděl na příchozí, pak se jeho tvář rozjasnila a kynul Zdeňkovi aby se přiblížil. Byl to opravdu Dětřich.

Jedním skokem octl se u něho, a pokleknuv u lože objal bratra.

— „Odpusť," — zašeptal Dětřich. Chtěl ještě cosi říci, ale ústa se jen němě pohybovala. Z očí se skulily slze!

Sklonil se Zdeněk nad bratrem, nevzpomínal na minulost, k tomu nebyla nyní chvíle. Sklonil se nad ním a horoucně jej políbil..- Když jej pustil z náruči, byl již Dětřich chladnou mrtvolou...

***

Hrádek nad Berounkou osaměl. Z bratrů se tam žádný nevrátil. Starší skonal před Milánem, mladší šel do světa pro nová a nová nebezpečí a tak se hrádek rozpadal až z něho zůstaly ssutiny, nad nimiž duby šumí a vyprávějí starou pověst z dob dávno minulých. J. Foitík.

ví, že první čínská známka zobrazuje pověstného čínského draka. A tento drak, smíme-li věřit legendám o jeho původu, je zvířetem skutečně podivným a zajímavým. Číňané ho nazývají „Drakem z nebes“ neboli Lung. Podle prastaré legendy se tvrdí, že někdy v letech 2850 až 2740, rozumí se samo sebou, že před Kristovým narozením, vyšel si veliký čínský císař Fu Hsi na procházku a zde se setkal s drakem Lung-em. Veliký mikado se již v duchu viděl roztrhaným od nebezpečné stvůry, spáleným jeho žhavým dechem na popel, ale stal se zázrak, který císař neočekával. Drak mu neublížil, ale právě naopak zcela přátelsky mu položil jednu svou ohavnou dračí tlapu na vznešené rameno a pak překvapenému císaři pošeptal, jakým způsobem si má při panování vésti, aby země dosáhla žádoucího zvelebení a povznesení. Byl to rovněž on, který naučil císaře Fu Hsi neobyčejně složitému systému čínského psaní, který je od té doby údělem Číny a až do dnešních dnů.

Bostonský sinolog a vůbec veliký znalec dálného východu C. A. Howes v jednom ze svých pojednání se zmiňuje i o „draku z nebes“, kterého popisuje velice zajímavě: „Skutečný orthodoxní čínský drak je vlastně hotovou zoologickou zahradou, neboť je složkou celé dlouhé řady různých zvířat. Tak má hlavu velbouda, která je zkrášlena srnčími parůžky, má zaječí oči a kravské uši, krk jako had a břicho jako žába. Tělo je pokryto kapřími šupinami a jeho tygří pracky jsou zakončeny supími drápy.

Tyto drápy hrají při vyobrazování posvátného čínského draka jistou úlohu. Je-li drak vyobrazen ve spojení s čínskou rodinou, nebo ve spojení s císařovým nařízením, ja zobrazován s pěti drápy, jinak jich nesmí mít víc jak čtyři. Proto také na poštovních známkách, jež jsou vydávány na císařský rozkaz, má posvátný drak drápů pět. Po obou stranách hrozné tlamy má drak obrovské vousy, zatím co jeho brada je okrášlena silným plnovousem. Dech posvátného draka je různý. Jednou je ohnivý, jindy pozůstává ze silného proudu vodního. Jeho hlas není zrovna z nejpříjemnějších. Zní prý jako tlučení měděných pánví a hrnců o sebe.

Čínský posvátný drak hraje velikou úlohu i v léčení nejrůznějších nemocí. Buďto uprostřed čela nebo v jeho plnovousu se nalézá obrovský drahokam, který ma velikou moc a zejména se může jeho pomocí vyléčit nemocný z kterékoliv i smrtelné choroby. Tento mocný drahokam je nazýván „Yeh-Kuang-Chu“, což znamená „noční zářící perla“ a jest od některých sinologů popisován jako krásná perla, od jiných jako neobyčejně veliký diament a posléze ještě od jiných jako obyčejný kámen, který je však jasný jako oheň a při tom září jako perla.

Mezi hvězdami.

Někdo bdí této noci: na hvězdárně mladý učenec otáčí těžkými dalekohledy. počítá a kreslí a cestuje mezi hvězdami. Před jeho zrakem v dalekohledu se otvírá nádherné divadlo nekonečnosti. Vidí vysoká pohoří na měsíci, vidí hvězdy se čtyřmi a sedmi měsíci, hvězdy jasně planoucí a ty, které už vyhasly, malé hvězdičky, na kterých bychom vážili jen asi 10 kg, a jiné, na nichž bychom vážili dvacet centů. Pozoruje hvězdy, které jsou stotisíckráte větší než naše země. Které jsou tak daleko, že bychom k nim nedoletěli, kdybychom po celý svůj život k nim spěli v rychlovlaku nebo v aeroplánu.

Hvězdář ví o hvězdě, která je větší než naše země a míří právě na nás. Ale nedospěje k nám ani za tisíc, ani za deset tisíc, ani za sto tisíc let. Slunce je teplé čtyři tisíce stupňů, ale hvězdář zná hvězdy 20.000 stupňů a 190.000 stupňů C teplé. Ví, kolik některé hvězdy váží, které tam jsou kovy, jak jsou veliké, v jakých drahách se pohybují a kdy se k nám dostanou nejblíže.

Badatelé objevili nový divošský kmen.

V neprostupných pralesích, které dalako široko pokrývají kraj v poříčí Amazonky, objevila nedávno anglická vědecká výprava nový divošský národ. Jsou to lidé, kteří stojí na neuvěřitelně nízkém stupni vývoje. Ani řádné řeči nemají. Dorozumívají se jen hrdelními výkřiky. Okolní kmeny je jmenují Kuurunga, oni sami si ani jména nedávají. Přes to, že v území, jež obývají, protéká jedna z největších řek světa, vůbec plavat nedovedou. Padne-li někdo z nich do vody, neodvratně utone.

Velké město jeskynních lidí.

Po celém Španělsku jsou vesnice a města, kde byty jsou vesměs vydlabány ve skalách. Největším takovým jeskynním městem je Guadix, a i 50 km od Granady. Z jeho 35 tisíc obyvatel bydlí v jeskyních přes 20 tisíc lidí. Bydlí, jako bydlívali naši předkové, protože kamení i dříví na stavbu je tam velmi drahé. Každý byt má několik světnic podel dlouhé chodby, kuchyň je oddělena a její ohniště ústí do komína až 20 m dlouhého. Mnoho bytů má elektrické osvětlení a jejich obyvatelé jsou zámožní lidé. Nad všechny byty vyniká velký „palác“ jedné rodiny keramiků. Má tři patra spojená točitými schody. Všechny světnice mají velká okna, dvě terasy nahrazují zahradu. Průčelí skály je krásně zpracováno, takže vypadá jako průčelí zámku. Ve skalách jsou vytesány také keramické dílny. I kostel v Guadixu je vytesán ve skále, a když zazáří ve světle svíček, zanechává nezapomenutelný dojem.

Veselý koutek.

Lev Nikolajevič Tolstoj.

Jednou přišel Tolstoj ve svém selském kožíšku a vysokých botách na moskevské nádraží, doprovázeje svou známou hraběnku. Vlak měl již vyjeti, když tu v sousedním voze jakási dáma zpozorovala, že zapomněla v čekárně klíček.

Na nástupišti není živé duše, než venkovan v kožiše. „Holoubku, buď tak dobrý, doběhni mi honem do čekárny pro klíček, leží na stole!“

Holoubek Tolstoj běží a přinese klíček ještě včas. Dáma mu podá desetikopejku. Tolstoj ji klidně přijímá a jde zase k hraběnce, která se smíchem volá: „Co jste si vydělal, hrabě?“

Dáma se na domnělého venkovana pozorněji podívá, do krvava se začervená a prosí, aby jí vrátil peníz. „Ó ne, nevrátím, ten jsem si poctivě vydělal,“ praví Tolstoj a vesele odchází.

Z dějepisu.

— Císař Karel rozdělil korunu mezi své dva syny.

— Ale to abys nám řekl co dostal jeden a co druhý?

— Každý dostal padesát haléřů.

Ze zeměpisu.

— Jak se jmenuje vrchol hory kde nic neroste?

— Prosím, to se jmenuje pleš!